

Genombrott

Gud är verkligen god. Det lönar sig att be till Honom. Ännu häftigare är att Han vet våra önskemål innan vi ens hunnit be för det. En av mina skyddslingar från Nattcaféet för hemlösa i Göteborg, vi kan kalla honom Rickard, bad mig skriva om hans bönesvar. För ett år sen kom han till tro och lät döpa sig. Han har missbrukat amfetamin i många år och under det senaste året har han gjort allvarliga försök att lägga ner sitt missbruk. Det har inte varit lätt för Rickard, eftersom han har bott tillsammans med andra missbrukare på ett av kommunens boende. Hans trygga punkt i tillvaron har varit vår husgrupp och kyrka. Rickard har kämpat för att bli helt drogfri men inte lyckats. Han har längtat att komma ut i arbetslivet eftersom han är en duktig snickare. Rickard har försökt att få sin socialsekreterare att ge honom ett boende där han inte behöver bo tillsammans med andra missbrukare, men inte fått något gehör. Istället har han blivit bemött med stor nonchalans och misstro som;

- Vad skall du ut och jobba för. Det är lika bra att du accepterar ditt missbruk och tar förtidspension.

Detta har gjort Rickard oerhört frustrerad och missmodig.

Till slut blev han så trött på sin situation och ropade desperat till Gud att något måste hända. I ren ilska gick Rickard upp till sitt socialkontor och krävde att få tala med högste chefen, utan att ha bokad tid. Han slog näven i bordet och sa uppgivit;

- Ni måste hjälpa mig. Jag måste bort från mitt fruktansvärda boende där det bjuds på knark oavsett om jag vill ha det eller ej.

Till Rickards förvåning lyssnade socialchefen och förstod att han menade allvar med att komma bort från sitt gamla liv. På studs erbjöd hon honom att få komma till ett av Sveriges bästa behandlingshem uppe i Norrland och efter det få en egen lägenhet. Rickard trodde knappt det var sant det han hörde. Ett sådant bönesvar! Han svävade som på moln när han gick därifrån. Gud hade inte glömt bort honom.

Tågresan till behandlingshemmet skulle ta nästan tolv timmar, med byte i Gävle. Rickard har två systrar varav en bor i Göteborg och en i Gävle. Han har inte haft kontakt med någon av dem på många år. Eftersom han skulle stanna till i Gävle tänkte Rickard att det skulle vara roligt att få träffa sin syster en liten stund. Men han slog snart bort tanken, för han var rädd att bli besviken om han inte fick gensvar från syrran. Någon dag därefter gick Rickard och flanerade på Avenyn. Plötsligt tyckte han sig känna igen en kvinna som satt på en uterestaurang. Han gick närmre och såg till sin förvåning att det var hans syster från Göteborg som satt och fikade med en väninna. När Rickard närmade sig deras bord vände sig den andra kvinnan och då såg han att det var hans andra syster från Gävle som satt där.

Det blev en kär återförening mellan syskonen. De båda systrarna gladdes åt Rickards beslut att bryta med droglivet och åka på behandlingshem. Tillsammans bestämde de att hålla bättre kontakt i framtiden. Tänk att Gud hade hört hans outtalade bön och längtan. Häftigt! Han blev helt chockad av det snabba bönesvaret. En vecka senare satt Rickard på tåget till Norrland, full av förväntan men samtidigt ängslig för vad som låg framför honom. Efter tre dagar ringde han och var överlycklig och sa,

- Det känns som jag kommit hem. Här finns många härliga människor som välkomnat mig. Biblar och andliga ord finns överallt och ett fint litet andaktsrum som jag går till varje dag. Jag känner mig så tacksam till Gud att jag fått denna chans. Rickard är nära ett genombrott i sitt liv. Låt oss be för det!